

Inkijkttekst 'Overleven in Kosovo'

Nog nahijgend van een flinke duurloop door de buitenwijken van Pristina, de hoofdstad van Kosovo, wilde ik nog wat rekoefeningen doen bij de voordeur van mijn appartement. Net toen ik daarmee wilde beginnen, zag ik een felle lichtflits en hoorde ik meteen daarna een enorme explosie. De luchtdruk duwde mij opzij en ik hoorde ruiten sneuvelen om me heen. Ik dook de gang van mijn appartement in en ging in een hoek liggen met mijn handen op mijn hoofd. Zo ver mogelijk van glas vandaan, want ik wist dat de meeste gewonden vielen door rondvliegende glasscherven. De stof trok op en ik hoorde mensen gillen en schreeuwen. Loeiende sirenes van de hulpdiensten vulden de straten. Ik woonde in een oude volkswijk net buiten het centrum van Pristina en was uitgeleend door de Nederlandse overheid aan de Organisatie voor Vrede, Samenwerking & Veiligheid (OVSE) als politieadviseur en trainer om het Kosovo bevrijdingsleger UCK om te bouwen tot een reguliere politiedienst. De oorlog was net afgelopen en het was nog erg onrustig in het land met aanslagen en afrekeningen. Ik wilde fit en scherp blijven en liep elke week een paar keer hard en trainde in een sportschool.

De geruchten gingen snel de ronde en er bleek een autobom afgegaan te zijn op de Bill Clinton Boulevard, een grote doorgaande weg naar het centrum van Pristina. Ik had er nog geen vijf minuten eerder over hardgelopen en had me geërgerd aan de oude Opel die midden op het trottoir geparkeerd had gestaan voor een klein winkelcentrum. Een paar uur later ging ik er kijken en zag ik deze Opel als een opgeblazen verwrongen wrak een tiental meters verderop staan. De bloedsporen van de 28 slachtoffers waren overal nog te zien. Ik had veel geluk gehad, het was blijkbaar mijn tijd nog niet.